

ΟΛΙΣ μετὰ δύο μῆνας, ἔνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἐγνώσθη ὁ ἐν Νίκαια τῆς Γαλλίας ἐπισυμβὰς τῇ 8 Ἰανουαρίου θάνατος τοῦ διαπρεποῦς λογίου Κλέωνος Ραγκαβῆ.

Ὁ Κλέων Ραγκαβῆς ὑπῆρξε ἑξοχος προσωπικότης εἰς τε τὸν κόσμον

τῶν γραμμάτων καὶ τῆς διπλωματίας, ἀφιερωθεὶς μὲ ἀγνὸν καὶ ἀκαταπόνητον ζῆλον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πατρίδος.

Υἱὸς τοῦ ἀειμνήτου Ἀλεξάνδρου Ρίζου Ραγκαβῆ καὶ τῆς Καρολίνας Σκέν, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1842, ἐσπούδασε Πολιτικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Βερολίνον, ἠκολούθησε δὲ τὸ διπλωματικὸν στάδιον, διατελέσας πρεσβευτὴς εἰς Σόφιν, Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον ἐν Βερολίῳ, ἀπολαύων ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ. Εὐγενὴς ἀπὸ καταγωγῆς καὶ ἀπὸ φύσεως, φιλόπατρις, συνετός, γλωσσομαθὴς, ἀντεπροσώπευσε τὴν Ἑλλάδα εὐστόχωτα. Ἀλλ' ἔτι περισσότερο διέκριθη ὡς συγγραφεὺς. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον ἀνάγεται εἰς τὸ ἔτος 1858, ὅτε μόλις δεκαεξ ἔτων ἐδημοσίευσεν τὰ «Ἑλληνικὰ παραμύθια» καὶ μετὰ πέντε ἔτη «Τὸν καθ' Ὀμηρον οἰκιακὸν βίον.» Κατόπιν ἤρξατο δημοσιεύων εἰς περιοδικὰ ποιήματα εἰς ἀκραιφνῇ καθαρεύουσιν διακρινόμενα διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἔμπνευσιν καὶ τὸ μεγαλῶλον αἶσθημα, πλήρη φιλοσοφικῆς πνοῆς ἀποτελέσαντα κατόπιν τὴν θαυμασίαν ποιητικὴν συλλογὴν «Ἀλγη», μετὰ μοναδικῆς πολυτελείας ἐν Γερμανίᾳ ἐκδοθεῖσαν καὶ περὶ τὴν ὁποίαν διεξήχθη σφοδρὸς γλωσσολογικὸς ἀγὼν.

Γνωστότερος ἐγένετο ὁ Κλέων Ραγκαβῆς ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς. Ἐγραψε σειρὰν δραμάτων, πάντων σχεδὸν Βυζαντινῆς ὑποθέσεως, παρασταθέντων ἐν Γερμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ἑλλάδι. Ὁ «Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης» προεκάλεσε πάταγον, θεωρηθεὶς ὡς ἀντιχριστιανικός, ἔφθασε δὲ μέχρι τῆς Βουλῆς ἡ συζήτησις. Ἡ «Θεοδώρα», ὁ «Ἡράκλειος», οἱ «Εἰκονοκλάσται», ἡ «Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν», οἱ «Ἰσαυροὶ» ἀποτελοῦν παραγωγὴν θεατρικὴν ἀξίαν πολλοῦ λόγου. Ἐξ αὐτῶν ἡ «Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν» ἐβραβεύθη ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ διαγωνισμῷ, παρεστάθη δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ οἱ «Ἰσαυροὶ» ἀναβιβασθέντες τῷ 1904 εἰς τὸ Βασιλικὸν θεάτρον θριαμβευτικῶς, με πρωταγωνιστὰς τὸν Φύρστ, τὸν Μέγκουλαν, τὴν Κοτοπούλη καὶ με πρωτοφανῇ πολυτέλειαν ἀμφιέσεων καὶ σκηνογραφιῶν.

Κριτικὴν περὶ τῆς παραστάσεως ἐδημοσίευσεν τότε ἡ «Πινakoθήκη». Ὁ Ραγκαβῆς ἔγραψε καὶ Κωμωδίας, ἀλλὰ καὶ ὡς διηγηματογράφος δὲν ὑπελήφθη. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ μυθιστορήματος «Χαράλδης ὁ ἡγεμὼν τῶν Βαγιάρων», τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἐπίσης ἐδημοσίευσεν κριτικὰς μελέτας, ἱστορικὰς, γλωσσολογικὰς καὶ μεταφράσαι τῆς «Ἱστορίας τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας» ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ Μαρσαλῆ. Ἀπὸ δεκαπενταετίας σχεδὸν δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν δημοσιότητα, ἐσχάτως δὲ εἶχεν ἀποσυρθῆ καὶ τῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας. Ἀμα τῇ ἐκρήξει τοῦ πολέμου ἐζήτησε καὶ εὔρε καταφύγιον εἰς τὴν ὡραίαν παραλίαν τῆς Μεσογαίου, τὴν Νίκαιαν, ὅπου καὶ ἀφῆκε τὴν πνοήν.

Ἡ «Πινakoθήκη», ἥτις ἡτύχησε νὰ συγκαταριθμῇ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐκδόσεώς της τὸν Κλέωνα Ραγκαβῆ μετὰ τῶν ἐπιφανεστέρων συνεργατῶν της, διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἀναμνήσεων περὶ Ριστόρη καὶ ἱστορικὸν σημειώματος περὶ «Βυζαντινῶν γάμων», πενθεὶ διὰ τὸν θάνατον ἀνδρός, ὅστις ἀφίνει φωτεινώτατα σημεῖα πνευματικῆς σταδιοδρομίας, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ σταματήσῃ ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Ὑγιείας

ἡ ἐκ τοῦ Μουσείου Τεγέας κλαπεῖσα, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ὁποίας προεκκηρύχθη ἀμοιβὴ 1500 δρ.